Ч. 180. Неділя 23 (10) серпня 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложеном оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Чи конституция в Босні? Ще про сербску угоду торговельну. — Події в Туреччині.

З нагоди цісарких уродин явили ся були в Сераєві у тамошного шефа краю і команданта корпуса, польного маршал-поручника Вінцора всілякі товариства і депутациї а віцебурмістр міста др. Мандіч виголосив до начальника краю довшу промову, в котрій між иншим сказав: Приходимо просити В. Ексц., щоби зволили бути товмачем сих чувств і найщирщої льояльности перед Найв. Троном і промовити за нашою до цісарскої ласки внесеною просьбою: надати ненарушимим правним і річевим звязям, які вяжуть сї провінциї від трийцятн літ тісно з монархією, о скілько можна як найскорше вповні визначну форму у державно-правнім відношеню сих провінций до австро-угорскої монархії і на тій основі зробити нарід сих країв участником державних інституций новочасного конституцийного житя, до чого душа народна відчуває свою зрілість.

Начальник краю подякував за висказану льояльність і обіцяв подати патріотичне поведенє товариств до відомости монарха.

Так отже перший раз залунала в столици Босни публично і так сказати би з урядового становища справа конституциї окупованих країв. Віденьскі ґазети звертають увагу на то, що се стало ся очевидно не случайно і без відомости рішаючих кругів, бо такі промови, як віцебурмістра Мандіча, до начальника краю і команданта корпуса укладають ся наперед в порозумінню обох сторін, заким їх виголосять публично.

Справа сербскої угоди торговельної не сходить з порядку дневного і стала ся предметом формальної борби партийної та небезпечним предметом незгоди межи правительством а ческими і німецкими аґрарниками. Як з одної сторони аґрарники напирають на правительство, щоби оно не вводило сего закона скорше, аж як парлямент зможе ним заняти ся, так з другої сторони палати торговельні шлють до правительства петициї, щоби оно як найскорше ввело в житє сей закон, бо з браку правних відносин торговельних межи Австро-Угорщиною а Сербією терпить дуже австрийский промисл і торговля. Угорскі правительственні круги, як тепер доносять з Будапешту, стоять очевидно по стороні австрийского правительства і кажуть, що готові кождої хвилі порозуміти ся з віденьским кабінетом що до реченця введеня сего закона. Що до переговорів правительства з аґрарниками, то здає ся, що они ще не дійшли до кінця.

З Константинополя доносять: Міністерства не перестають займати ся реформами. Міністер фінансів постановив виплатити всім урядникам і войску платню за цілий місяць. Рада міністрів ухвалила всїх, котрих вислано давнїйше до Тріполіса на заточенє, привезти на кошт держави назад в їх рідні сторони.

Заповідженнй проект закона о загальній службі войсковій для всїх отоманьских піддaних без ріжниці віроісповіданя і народности постановляє, що служба у войску має тревати шість літ, з тих три роки активно а три в резерві; вік обовязуючий до служби тревае від 20 до 45 року. Єсть намір зменшити пізнїйше час активної служби на два роки. Говорять також, що такса войскова, котру доси платили лиш магометани, має бути зменшена з 50 на 25 турецких фунтів. До войскових шкіл мають на будуче бути приймані і немагометани. Заким ще увійде в житє новий закон войсковий, буде ще в цілій державі переведена конскрипция. Після інформациї, походячої з доброго жерела, ціла активна армія в турецкій державі числить тепер 300.000 мужа і має бути зі взглядів ощадности зменшена до половини.

2)

Дещо про волосє.

Культурно-гігієнічна розвідка. — написав К. Вербин.

(Дальше)

Длячого вироджують ся волохаті люди, се для нас загадкою, бо може так бути, що родичі суть зовсім звичайні люди, а дитина виродить ся волохата. У вісімдесяти роках возив Італіянець Фаріні по Европі волохату дівчинку Крао і оповіщував всюди, що то дитина з малпячого роду волохатих людий. Дівчина виглядала справді як малпочка, бо ціла була вкрита довгим волосом; але то була по правді дочка сиямского урядника з Банґкоґ, котрої батько і мати були зовсім звичайні люди і самі не знали, звідки взяв ся у них такий виродок.

Бувають ще й такі случаї, в котрих у деяких людий виростає волосє в місцях, де їх звичайно ніколи нема. Так була н. пр. „дама з кіньскою гривою", у котрої понизше карку між лопатками аж майже по крижі виросла була довга грива білявого волося, зовсім такого самого як на голові. Ціла смуга волося була на 5 цм. широка, але поза нею було тіло вже зовсім чисте. У одного Грека знов виросла була на самих крижах спора купа волося так густого, як на голові. То все однак виимкові случаї і лишаємо їх на боці а придивимось тепер звичайному заростови і тим звичаям, які з ними вяжуть ся.

2.

Волосє а культура. — Заріст і мода. — Волосє від паради.

Волосє єсть найбільшою окрасою чоловіка. Буйне волосє на голові і повний заріст у мужчини суть ознакою здоровля і сили та надають єму краси і поваги. Довге і буйне волосє у женщини єсть єї найбільшою окрасою і надає їй тої принади, що притягає мужчину до неї. Не дивниця длятого, що волосє здавен давна грало велику ролю в історії культури всїх народів. В найдавнїйших часах носили мужчини довге волосє і довгі бороди. Коли настав звичай стричи волосє і голити бороди, того напевно не знати; можна лиш сказати, що могло то настати аж в часах, коли розвій культури у поодиноких народів стояв вже високо. У стародавних Єгиптиян обстригали єреї волосє при самій голові, а коли виходили, убирали перуку. У жидів був також звичай носити довге волосє. З біблії знаємо, що Самсон мав дуже довге волосє, котре надавало єму силу, а Давидів син Абсалон мусів мати таки довжезну гиру, коли аж повис на ній на дереві.

Стародавні Греки любували ся в довгім волосю; їх божок Зевес мав гриву як у льва, а коли нею потряс, то дрожали небо і земля. Коли підчас облоги міста Трої хоронили погибшого Патрокля, то приятелї обсипали его тіло своїм обстриженим волосєм, а Ахіль обстриг собі свої біляві кучери і вложив їх в руки свого погибшого товариша. Спартанці перед битвою причісували собі старанно своє довге волосє, щоби на тамтім сьвіті явити ся прилично. Але вже у стародавних Греків був звичай, що дівиці, котрі мали віддавати ся, обстригали собі волосє перед весїлєм; може бути, що сей звичай прийшов з християнством і на Русь. Невільники в Греції мусїли стричи волосє.

Та й Римляни носили спершу довге волосє, а обстригати ся уважало ся у них за щось поганого і понижаючого. Римляни змушували не лиш своїх невільників, а також і воєнних плінників, а навіть і цілі підбиті народи обстригати собі волосє і бороду. Обстриганє волося і бороди уважало ся в давних часах у многих народів за ганьбу. У Франків, Ґалійців, Льонґобардів і Ґотів могли лиш вільні люди носити бороди і довге волосє. У стародавних Германів обтинано волосє невірним жінкам на знак ганьби. Подібний звичай був аж до найновійших часів і у нас на Руси, що покриткам обтинано коси. Після старосаксоньского права людий, що допустили ся малої крадежі, бито різками і обстригувано бороду і волосє при самій голові. Але вже у стародавних Греків настав був в пізнїйших часах звичай, що молоді люди підстригали волосє і го-

Оногди виїхала з Білграду до Скопля і Солуня величезна громада людий, щоби взяти участь в торжествах молодотурецких, устроюваних на знак помиреня народів. Позаяк білети були дуже дешеві, то зголосило ся було до сеї прогульки аж 6000 Сербів. Можна однак було увзглядннти лиш 600 осіб і звернено при тім увагу на то, щоби то були лиш самі люди поважні і інтеліґентні. За призволенем міністра війни прилучило ся до прогульковців ще й яких 20 офіцирів в уніформах. Між иншими поїхав також і проводир заговірників, що убили короля Александра I, пенсіонований полковник Машін.

Новинки.

Львів, дня 22-го серпня 1908.

— **Іменованя.** П. Міністер скарбу іменував секретаря фабрики тютюну, Володислава Копача, віцедиректором в VIII клясі ранґи в етаті фабрик тютюну і урядів закупна тютюну. — П. Міністер торговлї іменував контрольора почтового, Стависл. Блотницкого в Самборі старшим управителем почтовим тамже.

— **Краєва Рада шкільна** іменувала заступниками учителів: Зиґм. Стельмахневича і Генр. Маєра в I польск. ґімназиї в Станиславові, Волод. Кіпріяна і Едв. Печонку в ґімназиї в Бережанах і Авраама Калїша в ґімназиї в Бучачи.

— **В Ляшках** горішних і долїшних устроює дня 23 с.м. (в неділю) читальня „Просьвіти“ представлене „Наталка Полтавка“ і „Настоящі“ в парохіяльнім домі. Дохід на читальню. Початок о 9 год. вечером.

— **З Копичинець.** Заходом читальнї „Просьвіти“ в Гадинківцях відбуде ся в Копичинцях в „Народнім Домі“ в неділю дня 23 с. м. о 7 год. вечером представлене „Сватане на Гончарівці“ на дохід маючої повстати в честь ювилею Цісаря нашого Франц Йосифа I приватної рускої ґімназиї в Пробіжні. Просить ся всю нашу патриотичну інтеліґенцию і селяньство в як найбільшім числї явитись.

— **Читальня „Просьвіти“** в Печеніжині виставить заходом аматорского кружка „Сватане на Гончарівці“, комедио-оперу Гр. Квітки-Основяненка в 3 діях, в сали читальнї дня 23 с. м. (в неділю). Початок точно о год 7·30 вечером. Чистий дохід на докінчене будови читальнї „Просьвіти“ в Печеніжині.

— **Дрібні вісти.** Віденьске метеорольоґічне заведене заповідає для Галичини: „Погода красна, слабі вітри, теплота підносить ся“. Добре й то, хоч трохи запізно: коби лиш правда, бо в додатку як би на доказ правдивости нашої приповідки: „На двоє баба ворожила“... заповідають метеорольоґи ще й бурі. — Цїна нафти на віденьскім торзї дуже упала: за метричний сотнар платять по 80 сот. Се треба очевидно розуміти за сиру нафту, бо за рафіновану платимо тут в Галичинї по 40 сот. за літру. — На новий бальон Цеппеліна зложили Німцї в так короткім часї вже 2 міліони марок. — В Борках домініканьских львівского повіта справджено урядово вигаснене шкарлятини.

— **Чия торбинка?** Тернопільский маґістрат повідомив львівску поліцию о слїдуючій справі: На одній з улиць в Тернополи знайшов поліциян торбинку, в котрій було кілька карток заставничих на біжутериї і срібло столове вартости звиш 1000 корон, заставлене в краківскій касї ощадности, карту зниженої їзди з Кракова до Підволочиск на імя Мариї Соколїч і дамский полярес, в котрім була картка а на нїй написано олівцем, що торбинку згубила якась панї в Максимівці і поїхала до Львова. Може бути, що той, хто знайшов торбинку, забрав гроші з поляреса, написав ту карточку, а торбинку підкинув в Тернополи.

— **Пияцкі сьвята.** Черновецка часопись „Народне богатство“ подає слїдуючу характеристичну допись з Топорівців на Буковині: „В нашім селї Топорівцях — каже ся в дописи — є богато таких сьвят, що їх люди самі собі завели. В тих днях то великий гріх робити на своїм господарстві. За то вільно робити на чужих. В сьвята наші люди пропивають богато гроший і годують пиятикою ріжних лихварів і своїх і чужих. На то в нас є сьвята, аби помагати лихварям. Та в нас є ще иньша поведінка. На сьвята можна робити на „клаку“ (толоку). В нас є на добрах гр. правосл. фонду релїґійного посесор Фішер. У зелений второк скликав він топорівских людий на „клаку“, аби обсипали єму два лани кукурудзи. Зійшло ся того дня коло 300 людий, найбільше жінок і дївок. Сапали цїлий день. Скрипка їм пригравала, бубен бубнив і робота йшла весело. Посесор їсти не давав. За то пили горівки, кілько хто хотів. Робили цїлий день. А як вертали до дому, посесор всїм дав по топцї (гусцї) солш). Так сьвяткували в нас в Топорівцях. Собі гріх робити. А посесорови висапали два лани і троїли ся горівкою.

— **Уратоване дитини з горіючого дому.** Дня 12 с. м. в часї пожежі в домі Григория Михайлова в Бірках великих, позістала 2-лїтна дитина в коморі горіючого дому і була би нехибно стала ся жертвою полуміни, як би не відважний Кароль Дудар з Бірок, котрий в послїдній хвили вилив на себе коновку студеної води і кинув ся в полумінь та майже чудом врятував дитину. Дудар в наслїдок натуги і попеченя лежить хорий.

— **Зі Станиславова.** Вписи на I і II рік приватної женьскої семінариї учительскої СС. Василиянок в Станиславові, Заболотівска 13 відбудуть ся дня 4 вересня. вступні іспити на I рік 5 і 7 вересня, 8 Богослужене, а 9 розпічне ся наука на обох роках. Кандидатки на I рік мають при вписї виказати ся: 1) сьвідоцтвом крещеня, 2) послїдним сьвідоцтвом шкільним і 3) сьвідоцтвом лїкарским. Такса вписова виносити буде 5 К, а оплата місячна за науку 16 К.

— **Руска ґімназия для Гусятинщини.** З Гусятинщини пишуть до „Руслана“: На загальне домаганє всего населеня гусятиньского повіта постановила орґанїзация повітова спершу заснувати приватну руску ґімназию в Копичинцях; зваживши однакож, що більше торговельним місточком є Пробіжна, дальше що много сіл, які можуть достарчувати великий континґент молодїжи до ґімназиї, є положені вокруг згаданого місточка, що в нїм є народна школа з язиком викладовим руским, та що якраз в тій части нашого краю на десять миль в округ нема нїгде ґімназиї, постановлено в згаданім місточку заснувати ґімназию і то в честь ювілею цісаря Франц Йосифа I. Всї кроки до здійсненя сеї гадки вже починені. Для введеня в житє сеї ґімназиї з днем 1 вересня заложено на разї тимчасовий комітет місцевий, котрого головою є місцевий парох о Н. Теодорович, заступником бурмістр місточка др. Брандман, а секретарем п. Микола Бабин.

Вписи і принятє учеників до сеї ґімназиї відбудуть ся 25 с. м., то єві второк перед полуднем на приходстві. Просимо всіх наших патриотів постарати ся, щоби вписало ся як найбільше число учеників, бо від сего буде залежати, чи ґімназия має бути чи нї. Кождий ученик має прибути в товаристві батька або опікуна з метрикою або якимсь сьвідоцтвом. Много з нашої інтеліґенциї і селян вже попідписували заяву, якою сумою зобовязують ся причиняти ся до удержаня сеї ґімназиї аж до її удержавленя. Просимо ласкаво, щоб як найбільше спішило з помочию, бо тілько в просьвітї наша будучність. — За комітет: Микола Бабин.

— **Отроєнє їдовитими грибами.** Семко Матуняк, господар в Кутківцях, пасучи дня 16 с. м. конї під лїсом, назбирав грибів, котрі, вернувши домів, дав жінцї, щоби зварила. По з'їдженю тих грибів занедужала цїла родина а дня 17 с. м. померли серед страшних болів їх дїти $2^1/_2$-лїтний Олекса і 5-лїтна Мария а обоє супруги лежать в шпитали в Тернополи,

лили бороди, а сей звичай переймили були від Греків і Римляни. Плїній і Варро розповідають, що Римляни зачали були голити ся около 452 р. пд. Христом, коли то Публій Мена спровадив був до Риму голярів із Сицилії. В перших початках християньства був, здаєсь, вже загальний звичай у мужчин стричи волосе, бо сьв. Павло в своїм посланію до Коринтиян (гл. XI., 14 і 15) так пише: „Або чи не самаж природа навчає вас, що коли чоловік має довге волосе, то сором єму? Жінка ж, коли має довге волосе, то слава їй: бо волосе замість покритя їй дано“.

Природну лисоватість уважано в старинї за сором і просто за нещасте та старано ся закрити єї всїлякими способами. З біблиї знаємо, що якісь пусті хлопці насьмівали ся з пророка Єлисея, котрий був лисий, за то Бог зіслав на них медведів, а ті їх роздерли. Аґатокль, тиран (володїтель) в містї Сиракузах, носив міртовий вінець на голові, щоби закрити свою лисину, а римский цїсар Доміциян, що був також лисий, назначив був строгі кари на тих, що насьмівались з лисих.

Але від найдавнїйших часів аж до нинї мала найбільше значінє борода, котру уважано за вираз мужеской сили і поваги. А ще й нинї малюємо навіть Господа Бога яко старика з великою бородою. Східні народи, як ще й нинї, носили найбільше бороди і клали на них велику вагу. Жиди та й инші східні народи, як ще й нинї магометани кляли ся на свої бороди. У Ізраілитян плюнути комусь на бороду була така сама зневага, як вдарити єго в лице. Асирийцї дуже старанно плекали свої бороди, натирали їх пахучими олійками, воскували і розділивши по половинї, скручували їх валковато, подібно як жиди свої пейси. Єгиптияни голили бороди, але своїм богам все таки їх приправляли. Римляни, як вже сказано, голили бороди і звичай той задержав ся був аж до цїсаря Гадріяна (панував від 117 до 138 р.), котрий сам запустив був бороду і позволяв другим запускати. Однакож голене бороди пішло вже було занадто в звичай. Характеристикою римского горожанина було, що він голив бороду, а що кождий хотів називати ся римским горожанином (civis romanus), то й голив бороду. Звичай той переймило було також і християньске духовеньство латиньского обряду, але не придержувало ся єго строго і зміняло моду після потреби.

Голене бороди сталось було не лиш звичаєм, але набрало було, здаєсь, якогось обрядового значіня, бо римске духовеньство в осьмім столїтю уложило було навіть молитви і казало їх тим відмовляти, що запускали бороди. Пізнїйше вернув давний звичай знову і сьвітскі люди всїх станів і духовеньство голили знов бороди; право носити бороди мали лиш пануючі князї, епископи, ну тай Жиди, котрі ніяк не хотїли покинути ся свого тисячлїтного звичаю. В часах так званої реформациї (коли в Німеччинї почало було ширити ся лютерство), настала була знов мода на бороди; навіть духовеньство, католицке і протестантске зачало було запускати бороди. Тому противив ся дуже епископ з Маґдебурґа Зиґісмунд і наказав своїм крилошанам голити бороди, позволив їм лиш носити маленькі і вузенькі борідки. Коли же крилошани не хотїли єго послухати, поїхав він до Бравншвайґа і там намовив кількох князів і ґрафів, щоби они голили бороди. Опісля поїхав до Галле і там намовив так само тамошну міску раду громадску. Аж тоді послухали єго крилошани, а епископ, що був заразом і князем в своїй епархії, видав приказ, щоби всї люди голили бороди. Батько епископа і єго брат носили однак і дальше бороди. Але остаточно таки прийшов був конець бороді в Німеччинї і через цїлих сто лїт всї їх голили. В часах наполеоньских воєн зачали були Нїмцї знов запускати бороди, але ще з початком минувшого столїтя небезпечно було носити бороду, бо кождого, хто мав велику бороду, уважали за демаґоґа і революціонера. Наконець прийшла борода до повного значіня і тепер навіть монархи не соромлять ся носити бороди.

Протестантскому духовеньству вільно носити або й голити бороди, оно мусить лиш на то уважати, чи громада хоче мати бородатого пастиря чи без бороди. Католицка церков в засадї не противить ся ношеню бороди.

(Дальше буде).

де борють ся зі смертию. — В громаді Туради, жидачівского повіта отроїли ся їдовитими грибами і померли: Павло Бурковский, коваль двірский, его жінка Катерина і їх діти: Павлина, літ 16, Мария, літ 14, Іванна, літ 12, Тадій, літ 5, Володислав, літ 3 і Францішка Бурковска, літ 70, матір Бурковского.

— Скандали в сучавскім суді. Радник Двору Червіньский, котрий їздив на дисциплінарне слідство до Сучави, був оногди у Львові і предложив свій звіт президентови суду, др. Тхоржніцкому. Слідство ще не зовсім закінчене, але вже добігає до кінця; мають ще бути переслухані деякі урядники, котрі тепер перебувають на урльопі. Цілий материял буде відтак переданий дисциплінарному судови, а той відтак порішить. Крім уступившого вже давнійше президента окружного суду в Сучаві радн. Ціргофера і засуспендованого радника Якубовічі, вмішані в цілу справу хабарництва ще пять урядників сучавского суду, котрі допустили ся надужитя мабуть головно длятого, що попали ся в лихварскі руки. Засуспендоване радн. Макс. Кобилиньского не стоїть в ніякій звязи з сучавским хабарництвом а стало ся то на основі доходжень заряджених внаслідок донесеня якоїсь приватної сторони. З Черновець доносять, що там арештовано якогось Иоіла Гольдберґа з Босанча і що се арештова не стоїть в звязи зі справою сучавского хабарництва. Чутка, що остаточно ціла справа закінчить ся прецесом карним у Відни, що буковиньске судівництво буде віддане під зверхність висшого суду краєвого в Ґрацу, що для руских округів судових будуть іменовані ческі і словіньскі урядники а для румуньских італіяньскі, не потверджує ся доси і єсть неімовірна.

Дальше доносять з Черновець: Радник Двору Червіньский, коли був Чернівцях, конферував там з віцепрезидентом краєвого суду Артимовичем і ствердив на основі доходжень, що поодинокі судиї в Сучаві допускали ся надужить а инших знов приватне житє було невідповідне. Двом судиям казано подати ся до димісиї а крім того уступить ще кількох радників судових. Небавком буде іменований президент окружного суду а в осени будуть іменовані судиї при карнім суді в Сучаві. В справі хабарництва в сучавскім суді має бути переслуханих ще кілька сьвідків.

Причиною засуспендованя радника краєв. суду в Чернівцях, Макс. Кобилянського єсть то, що радник Альбеску закинув єму, що він забрав від него кілька актів в процесі засуспендованого адвоката дра Шехнера, котрих єму не вернув. Засуджений за спроневірене Шехнер старав ся о ревізию процесу. Против радника Кобилянького веде ся дисциплінарне доходжене. Рівночасно запізвав Кобилянський Альбеска о то, що той посудив его о спроневірене актів. Розправа против Альбеска відбуде ся дня 29 с. м. До розправи тої покликано богато сьвідків а між ними й кількох судиїв, котрі урядували в процесі Шехнера.

— Про величезну пожежу лїсів в Британскій Колюмбії в північній Америцї доносять: Вісти з місця пожежі потверджують, що около десять тисячів людий стратило ціле своє майно і втікають, куди хто може, від величезного огненного моря, котре гнане вітрами посуває ся щораз дальше. Вже тепер говорять, що згинуло в огни 800 людий; кілько поправді погибло, того мабуть годі буде довідати ся. Від часу пожежі в Сан Франціско не було ще так величезної катастрофи як ся пожежа лісів. Гозлер, Ользен, Спарвуд, Мічельвайт, Котене, Ферніє і другі міста і села щезли зовсім з лиця землї. Шкоду обчисляють на звиш 100 міліонів кор.

Найстрашнійшою була катастрофа в місточку Фурніє, котре полумінь так борзо обхопила, що більше як 70 людий не мало вже часу втечи з него а огненне море так їм заступила дорогу зі всїх боків, що їм не оставало ся нічого, як лиш чекати в своїх хатах неминучої смерти, котра й дійстно небавком їх там постигла. Полумінь пересунула ся вже простором займаючим 100 квадратових миль. Єсть то простір, на котрім якраз в послїдних роках осіло було богато поселенців. До нещастя причинила ся ще й та обставина, що огонь знищив далеко довкола всі мости і спалив зелїзницю, через що і ратунок і втеча були дуже утруднені.

Урядник великої північної зелїзниці п. Карльсвель рішив ся був ратувати майно зелїзниці в місточку Ферніє і лишив ся був там аж до послїдної хвилї. Коли вже полумінь обняла була ціле місточко і небезпечність стала вже крайно велика, він сїв на дрезину і пустив ся втікати. Розпочали ся страшні перегони. Силою розпуки гнав Карльсвель свій візок по шинах а рівночасно сильний вітер роздував за ним полумінь так, що з обох боків огненне море ширило ся щораз більше і підходило до него. Якийсь час удавало ся єму бічи поперед огню; переїздив попри місце, де лежали попечені і умираючі або вже й померші робітники зелїзничі. Вже здавало ся єму, що уратує ся, коли нараз приїхав в місце, де огонь знищив зовсім зелїзницю. Не було иншої ради як лишити візок а втїкати пішки. Остаточно удало ся єму добічи до Ґранбрука, але вже одїж на нім була попалена і він так попечений, що его ледви ще живого відставили до шпиталю.

В Спарвуд старав ся якийсь п. Форестр з жінкою і 25 відважними мужчинами ратувати місточко в послїдній хвили. Але заким ще поробили всї приготовленя до ратунку, як вже їх заскочила пожежа. Відважна тота громадка пустилась тепер втікати, сама не знаючи куди. На право і ліво за ними гнав ся огонь. Від великої горячи і утоми пять людий зімлїло а за кілька хвиль опісля згоріли на вуголь в огни. Прочі добігли до якоїсь річки, влізли до води і бродячи старали ся видобути ся з огненного моря. Що стало ся з ними, годї знати, бо наспіла лиш вість, що втїкачі страшно помучені сховали ся десь в однім місци на річцї і ждуть помочи. Власти зелїзничі постановили вислати льокомотиву і подати якусь поміч нещасливим, але чи то удало ся, не знати.

Телеґрами.

Відень 22 серпня. „Fremdenbl." пише: Оголошені деякими часописями вісти о буджеті міністерства війни на 1909 р., суть, ак довідуємо ся з компетентного жерела самовільною комбінациєю.

Льондон 22 серпня. Король Едвард з нагоди гостиня в Ішлю іменував Архікнязїв Евгенія і Йосифа Августа та князів баварских Юрія і Конрада почетними кавалерами великого хреста ордера Вікториї.

Париж 22 серпня. Часописи доносять, що Боржес переплив канал межи Довром а Кале по 22 годинах побуту в воді.

Париж 22 серпня. Проживаючі тут Молодотурки видають часопись під заголовком „Нова Туреччина". В першій вступній статиї подає тота часопись історию турецкої революциї, представляє злі відносини, внаслїдок котрих держава терпіла, як також змаганя Молодотурків, щоби зробити конець тій ситуациї. В статиї вичислено наконець задачі, які ще треба сповнити, щоби забезпечити свободу і добробит Туреччини.

Севастополь 22 серпня. Трох незнаних людий напало на склеп, убило его властителя і зранило тяжко присутного в склепі вояка білостоцкого полку.

Франкфурт н. М. 22 серпня. До Frankf. Ztg. доносять з Ню-Йорку: Товариство радіотелефонїчне Дефорест заключило угоду в справі уряджения телефону без дроту межи будинком Метрополїтан, високим на 46 поверхів а вежою Айфля. Французке міністерство війни згодило ся на то. Рух має бути отвертий в протягу двох літ.

Господарство, промисл і торговля.

Ціна збіжа у Львові

дня 21 серпня:

Ціна в коронах за 100 кільо у Львові.

Пшениця . .	21·60	до	22·—
Жито . . .	17·—	до	17·40
Овес . . .	13·40	до	13·80
Ячмінь пашний .	13·80	до	14·40
Ячмінь броварний .	14·60	до	16·—
Ріпак . . .	—·—	до	—·—
Льнянка. . .	—·—	до	—·—
Горох до вареня .	16·—	до	22·—
Вика . . .	—·—	до	—·—
Бобик . . .	—·—	до	—·—
Гречка . . .	—·—	до	—·—
Кукурудза нова .	—·—	до	—·—
Хміль за 56 кільо .	—·—	до	—·—
Конюшина червона .	140·—	до	150·—
Конюшина біла .	90·—	до	190·—
Конюшина шведска .	140·—	до	150·—
Тимотка . . .	—·—	до	—·—

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середнє-европейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені зьвіздкою (*). Нічна пора числить ся від **6** год. **вечером** до **5** год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·20.
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, **11·43,** 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від $^{15}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$): 3·50.
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·40, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, 10·40, **2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·31,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·35, **2·33,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·25, 6·42*.
„ Бельця: 11·05.
„ Станиславова-Ворохти (від $^{1}/_{7}$ до $^{25}/_{7}$): **6·40.**

За редакцию відповідає: **Адам Крехавецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).